

דקירה ראשונה ריסק

...הבוקר, בשעה 0930 יצא המשמר הקדמי מוואדי ווטיר, תקף וכבש את עמדות האויב בדהב, על חוף ים סוף...

ומי שאומר גלגלים בחטיבה שלנו, אומר איציק המכונאי. הטור שלנו הוא נחש ממוכן, שאורכו משתנה בין 10 ל-20 קילומטרים, לפי טיב הקרקע שאנו עוברים עליה. וטיב הקרקע הוא בדרך כלל סיוט לכל מהג הגון. כל גלגל העובר אותה, עושה זאת תוך מחאה רועשת.

מאז התחלנו את המסע היתה דאגתו הראשונה של המפקד קד: האם יתויקו המכוניות מעמד? בסוף כל יחידת משנה צורפה סדנא גידת. אם נתקעה מכונית בדרך, היה הנהג מניח לה לתקן. אם לא הצליח תוך כמה דקות, היו האנשים עוברים למכונית אחרת והנהג מחכה עד להוספת הסדנא. אם גם הסדנא לא הצליחה, קבעו ההוראות כי יש לפרק כל חלק העלול להיות לתועלת, ולנטוש את המכונית לחסדי המדבר וברואיו. כאשר נסתים המסע, קשה היה להבין כיצד היה מספר המכוניות הנטושות קטן כל כך. התודה מגיעה, בראש וראשונה, לאיציק ולעשרות חבריו המכונאים והנהגים. בעצם, איציק הוא סתם טוראן. הוא מעיד על עצמו כי בפלוגה היה ארטיסט, מכיוון שרצה לעבור ליתודה טכנית ולמפקדו סירב להעבירו. וכה, כאשר התכנסה החטיבה לפעור לה זו, היה יצחק סלסקובסקי, המכונאי המוכשר בן ה-28 ארטיסט שאיש לא רצה בו. הוא צורף למטה החטיבה, דמות חאקי מיני רבות.

אדמות. אני שטוש מסרב להאמין למראה הדקלים המצטופפים בשולי החארי, למים הזורמים בתעלה נקיה, לחלקות הירקות ולעצי הפרי הדבוקים לחנות הארוכים.

אברהם נתן הוראה לחנות כאן לצהרים. המכוניות עיית פות מהדרך, האנשים צריכים לאכול ולנוח מעט. מרוב חם זון, אכלנו את ארוחת הבוקר תוך כדי הדירה הנה. עתה מחייב מצב הרכב שגונח מעט. מקום טוב יותר לחנייה, לא תמצאו בין עין גדי לבין מבואות קריר.

*** נא להכיר: איציק המכונאי

עוד באמצע הדרך, התחיל הגיבס לעשות צרות. ידית ההילוכים נתקעה במקומה והייתי נאלץ לנסוע במהלך אחד כל הדרך. עתה ניגש אליו עקיבא, נהגו הקבוצה של הגיבס, איש גן שמואל. הוא קרא לאיציק וניגש לחיקון.

אתם בחודאי מאמינים עדיין באימרה הישנה של נאפוליון, כי צבא צועד על קיבתו. כיום, זוהי רק אמת חלקית כי בימי נאפוליון המנוח לא היו זחלמים, קומנדוקארים, גיפסים ומשאיות ענק. כיום צועד הצבא קודם כל על גלגליו. אחר כך באה הקיבה. כך זה בסור הממוצע שלנו על כל פנים.

פני 48 שעות, ראס אל-נאקב היה מיבצר מצרי. עכשיו, כשאנו עוזבים אותו, אני חושב עליו כעל ביתי. במידה מסוימת, זה באמת ביתנו. כי מכאן עוד אפשר לניסוע בקלות לאילת, במרחק כמה קילומטרים. מכאן ואילך — המדבר. הישימון ההררי הענקי, ששמו תציהאי סיני. לפני שנכבה סופית את מנועינו, נצטרך לחצות את לב הישימון. תחילת הדרך היא פלאה. דרך עפר כבושה היטב, על פני המאדה רחבה, ולאורכה מתמשכים עמודי הסלמון המצריים. אני יודע להעריך היטב את הדרך; כי משעות הבוקר המוקדמות, אני נהג של גיבס אורחי, השייך לגן שמואל. בשעת המסע אהיה חופשי למדי לנוע ומדי פעם אצטרך להיסייע את אוריאל קצין המיבצעים החטיבתי.

הדרך הטובה נגמרת במהרה. אנחנו יורדים מהמאדה, אל תוך חארי רחב, ההולך וצר ככל שאנו מתקדמים. משני צדדיו מתנשאים הרי גריניס אדומים, הסופגים את קרני השמש. בעוד שעה-שעתיים, יפיעו חום גורא.

הכל נעשה חם, אפור, יבש. לפתע: כמה סלאי ירק, המיטפסים בין הצוקים האדומים. אני מגיע לסיבוב בחארי — ומשפשף את עיני. אחרי נסיוני עם הפאטא מורגנה של ראס אל-נאקב, אינני נתסס במהירות למחוזות של ג'ועדן עלי

ידית ההילוכים לא בסדר? איציק מפרק אותה, מחטט בה, קושר משהו בחוט ברזל ובפלאסטר שלקח מהחובש — והידידת בסדר. הציר האחורי של הקומנדוקאר, המוביל את מכונית הקשר נשבר. המפקד כבר נתן הוראה לנטוש את המכונית ולהעביר את הציוד למכונית אחרת. ואז הופיע איציק. הוא עצר משאית כבדה, פירק ממנה ציר אחד, הרכיבו במקום הציר השבור — והקומנדוקאר, על ציודו היקר, נכנס למקומו. כל זה בוריוזות מופלאה. כאילו החום, החול, הסלעים והסכנות נתנו לכל אחת מעשר אצבעותיו חוש על-אנושי.

*** הטבע מציב חסימה

עין פורטוגה מצאנו בדואי צעיר, בעל פנים צמוקים ועינים גדולות חרוקות. הוא היה היחיד שנשאר במקום מכל שבטו ולא התרגש במיוחד למראה רכב המלחמה שהשתלט על החארי המוריק. הוא היה בשלב מתקדם מאד של שחפת ומדי פעם היה יורק דם על האדמה. הוא סיפר כי בדרך זאת היתה עוברת רק מכונית אחת לתודש, שהביאה אספקה לבדואים מאל-עריש. נתנו לו חבילת תה וכמה ביסקיטים, ועזבנו אותו לנפשו.

על המפה של המפקד, היתה מסומנת דרך המסע. אדרי עין פורטוגה הסתעף סימון מן הדרך הישרה, עשה איגוף צמוק, בתוך לב ההרים. במקרה ולא נצליח לעבור בדרך הקצרה ביותר, נאלץ לעשות את האיגוף הגדול, שיוביל אותנו למרגלות הר סיני עצמו וליד מנזר סגסה קאתרינה האגרי. כמה מאתנו התפללו בסתר לבם שלא נצליח לעבור את הדרך, כדי לזכות בטיול נוסף — אך המחשבה כי העיקוף יוסיף 100 קילומטרים לדרך, דחתה כל הלום על ההרפתקה הנעימה להר שבו נתן משה את התורה לבני ישראל. קרב האיתנים הראשון נערך כמה קילומטרים בלבד מגן העדן של עין פורטוגה. האויב: הטבע. כוחותיו: חסימה של 20 קילומטרים של דיגנות-חול טובעניות, על הדרך שבה חייבת החטיבה לעבור.

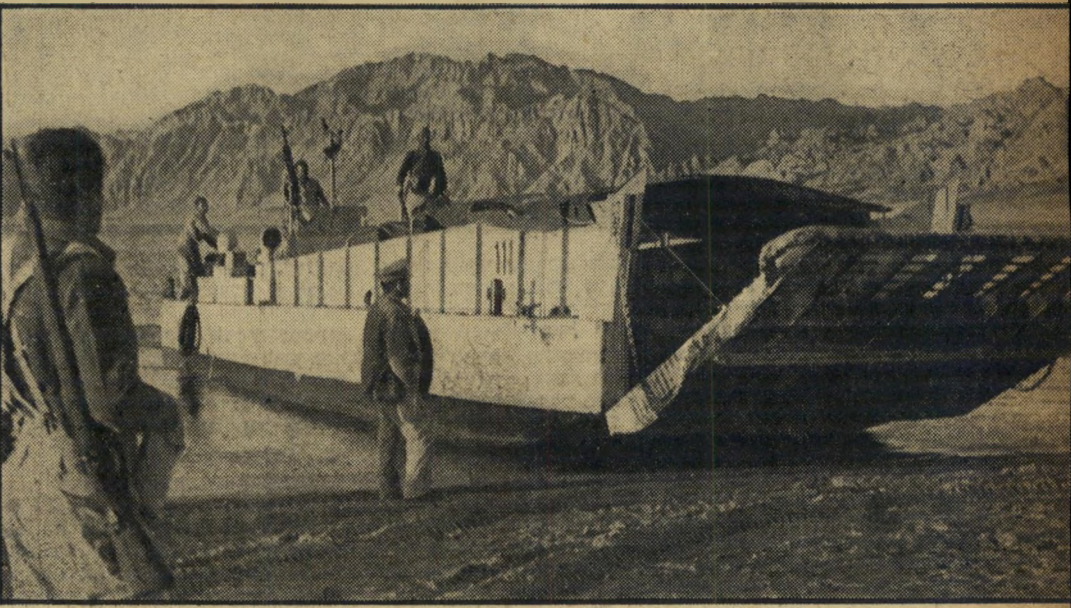
צה"ל, שפיתח כשרון לחימה ותורה צבאית ענפה לכל מצב ומצב, היה נאלץ לפתח כאן את תורת הלחימה בחולות המדבר תוך כדי התקדמות. ניצח על הקרב מפקד החטיבה, אברהם יפה עצמו. במוצא מחארי ווטיר, בו נסענו, ישנה פרשת מים אליה מובלים עשרות האדיות מהרי הסביבה. במקום זה נערמו חולות הסחף, לעומק של מטרים רבים, קשה לעבור ברגל מבלי לטבוע עד לקרסולים. המכוניות הכבדות התחפרו בחול הך עם כל סיבוב של הגלגלים. בתחילת המסע החול, עמד הזחלם של המח"ט. לבנו, לא היה החולות בעיה מיוחדת: שרשרותיו מסוגלות להציבירו על פני כל שטח. המפקד אירגן את קציני מטהו, ובראשם סגנו, ברוך, הסביר לנהגים הראשונים את הכללים היסודיים של מלחמה בחולות: יש לנסוע אך ורק בשביל שמולט עלידי הרכב הראשון; יש להפחית את כמות האחיר בצמיגים. כדי שטני הצמיג יוכלו להתרחב מעט ולהיתסס במשך טח רחב יותר של קרקע; לבסוף, יש לרדת מהמכונית ולדחוף אותה בידים. הוא עצמו נתן את הרוגמה. וכשכל אלה לא עוזרים, יש לרתום את המכוניות לחלמים ולמשוך אותן. בצורה זו, השיג צה"ל את נצחונו על החולות. קצב ההתקדמות הממוצע: שני קילומטרים לשעה.

*** כך חוצל חטיבים

שעות הארוכות האלה, היה הראש פנוי לחשוב מעט ולחפש ידיעות על הנעשה בעולם הגדול, מחוץ לחאדי. עם רדת החשיכה, גבר כוח תמיכה של הגמורה האדומה הוציאה של מכשיר אקשר. בקרון המלחמה. ליד המכשיר ישבה רותי, הקשרית. רותי היא בחורה יפה, רזה, בעלת גו דק ושיער שחור המתמרדר נגד משמעת הצמיה העקושרת אותו.

רותי היא קיבוצניקית מורה לסי מקצועה. עתה היא יושבת במרכז העצבים של המיבצע ומדברת רק כשפונים אליה או כאשר קולטות האזניות ידעה חשונה במיוחד. ברבע זה, קולטות האזניות התרחשויות מופלאות. הקול הרקיק הבוקע מתוכן הוא קולם של טייסים ישראלים. שעה קלה לפני כן, יצאה להקה ממטוסינו לתקוף את ראס נצראני, המוצב המצרי הגדול, הדוסס את מיצר אילת ואשר אליו אנו צריכים להגיע. אחד הוסל, שניים נחתו מאונס.

האללו, כאן הירש... אנחנו שומעים רק את הירש, וגם אותו במקוטע. הוא היחיד המשרד על ערוץ השידור שלנו, כנראה. אבל קטעי השיחה שאנו קולטים מספקים כדי לתת תמונה דרמאטית להפליא. אנו עוקבים אחרי הקול המודיע

חיל הים מנחית דלק לטור הממונע. המקום: דהב, הנמצאת כשני שלישים של הדרך בין אילת לבין המיצרים. הודות לדלק זה, יכלה השיירה להמשיך בדרכה בהרים. למטה נראה עין פורטוגה, גאות המדבר המפליא, בלב מדבר סיני. מכוניות הטור הממונע חונות בין הדקלים בוואדי. כל הדרך עוברת כאן בין צוקי הרים לפעמים על סף התהום.

